

Kondé Lajos atya Adrien nővér temetésén elhangzott prédikációja

A Jézus dicsőségét szemlélő három tanítványt lenyűgözi a látvány és a tapasztalat. Isten jelenléte elkápráztatja őket. Az Atya hangja pedig szinte beleég a szívükbe. Soha többé nem tudják elfelejteni azt a mély tapasztalást. Életre szóló. Életet formáló találkozásban volt részük.

Adrien nővér azon a fiatalkori lelkigyakorlaton élte át a maga nagy találkozását a meghívó Krisztussal. Megérintette őt. Átélté Isten végtelen szeretetét. És belemérté annak végtelenségébe. Megtapasztalta azt, amit Ozeás leírt: „*Eljegyeztelek magamnak örökre, eljegyeztelek igazsággal, törvénnyel, jósággal és szeretettel. Eljegyeztelek, hogy megismerd az Urat!*” Ezt az igazságot, jóságot és szeretetet próbálta Adrien nővér is mindig megmutatni azoknak, akikkel az élet különböző területein találkozott.

Rainer Maria Rilke azt írja: „*Életünk találkozások és búcsúzások egymásba fonódása. Olyanok vagyunk, mint aki épp útra kél...úgy élünk mi, örökös búcsúzásban.*”

Adrienn nővér, a veled való találkozások sorozata után most jön a búcsúzás pillanata. Búcsúzunk: *az embertől*, akit az Isten nekünk ajándékozott, *a rendtártól*, aki a közösség formálója volt, *a testvértől, rokontól*, akivel vérségi kötelék kötött össze, *a lelkivezetőtől*, aki egyengette mások útját egymáshoz és az Istenhez. Búcsúzunk attól, akit szerettünk és tiszteltünk!

Egy élet beteljesedett, lezárult, a színeváltozás szemlélése közben. Kodolányival szabadon mondhatod: „...*a Mestert néztem. Vakítón ragyogott, mint a kristály. Hangok zizegtek a levegőben. Mintha láthatatlan selymet bontogatnának másvilági kezek, vagy pehelyvékony üvegeket döntenének halomra. A fény megszólalt. A fehér, a piros, az arany, a zöld, a viola... Félülről, alulról, minden irányból egyszerre zengtek a színek, s a hangok betöltötték a világot. Hallottad, értetted, pedig nem héberül és nem arámul, nem is görögül szólt, hanem mint a zene, belülről, ahol nincsenek szavak és fogalmak: »Ez az én szeretett fiam, akiben kedvem telik...«*”

A színeváltozás eseménye nagy átmenet. Te már mondhatod Ozeással színről színre: „*Én istenem!*” Te már beléptél a Hajlékba! Ez a Hajlék azonban nem a Karolina második emeletén van. Ez a Hajlék nem a Patronában van. Már nem te kínálsz helyet a betérőt, hanem téged kínálnak helyet Isten országában. Nem neked kell meghallgatni másokat, hanem téged hallgatnak. Téged hallgat a szentek közössége, téged hallgatnak a szeretteid, akik már elmentek, a nővérek, akiktől már búcsút vettünk. És a legszeretettebb meghallgatód, a téged meghívó Atya.

Elmondhatod: „*Ott vagyok jó helyen, ahová az Isten vezet.*” De engedtesse meg nekünk egy szerény kérés. Mondd el kérésünket a végtelen Istennek. Gondoljon a 187. születésnapját ünneplő nővérközösségre, hogy hittel, szeretettel bátran tudják teljesíteni mindazt, amit a rendalapító elkezdett. Küldjön munkásokat szőlőjébe!